

Středočeská přehlídka venkovských divadelních souborů

Tradiční přehlídka venkovských divadelních souborů Středočeského kraje se netradičně konala pouze v jednom místě. Čtyři soutěžní inscenace shlédli diváci v Kulturním domě v Libici nad Cidlinou od středy 18. do soboty 21. dubna 1990, kdy bylo také slavnostní zakončení přehlídky a vyhlášení výsledků.

Přehlídku zahájil soubor MěstKS z Řevnio komedií populárního amerického autora Johna Patricka "Rajčatům se letos nedaří". Soubor původně inscenoval hru v režii Miloslava Šmejkalů pro jeviště svého přírodního amfiteátru. Přenos inscenace do běžného kukátkového jeviště se neobešel bez problémů. To, že se ve hře dařilo více humoru slovnímu, než situačnímu, však prozrazovalo, že ne všechna úskalí inscenace souvisí s nezvyklým hracím prostorem. Přesnější režijní práce při stavbě situací hry a budování vztahů mezi postavami a jejich vývoje by bezesporu přivodily adekvátnější výsledek řemeslně dobře napsanému textu hry. K nespornému kladu inscenace patřila kostýmní výprava Dagmar Renertové /cena/ a některé herecké výkony, zvláště Růženy Šmejkalové v hlavní roli /čestné uznání/ a Martiny Hejdové.

Soubor KZ MNV z Dolních Kralovic vystoupil s dramatickou pohádkou Jana Drdy "Hrátky s čertem". Vděčně napsané postavy hry, skýtající nejednu hereckou příležitost, se souboru, až na výjimky, podařilo zúročit v živoucí pohádkové atmosféře. Kladem dolnokralovické inscenace jsou především herecké výkony většiny protagonistů hry. Mezi nimi zaujal zejména výkon Milana Zelenky v roli Martina Kabáta /cena/ a ztvárnění role Káči Věrou Zelenkovou /čestné uznání/. Rezervy inscenace jsou v nápaditějším režijním řešení některých situací hry a v temporytmické stavbě inscenace, s čímž souvisí i problematické přestavby. Zvláštní pozornost si vyžaduje ztvárnění role Otce Školastyka. Soubor v režii Gustava Bečváře vytvořil příjemné představení hodné ocenění. Inscenace "Hrátek s čertem" byla doporučena v druhém pořadí k účasti na národní přehlídce ve Vysokém n. Jiz.

Několikanásobný vítěz minulých ročníků krajské přehlídky venkovských souborů - Divadlo JZD při SKP z Bystrice u Benešova - zvolil hru jugoslávského autora Zorana Božoviće "Diamantový náhrdelník". Volba to tentokrát nebyla šťastná. Diletantství autora a plytkost jeho hry jsou nepřekonatelnými překážkami, které nebyl s to zvládnout ani velice zkušený, herecky vybavený soubor. Režijní debut Ludvíka Němce ml. byl dramaturgickou prohrou, kterou nemohla zvrátit ani jeho prokazatelná schopnost vést herce v nápaditém aranžmá a v jednoduché adekvátní výpravě. Nic tu nepomohla zkušenost herců ani pozoruhodný výkon mladičké Lindy Rollové /čestné uznání/.

Přehlídku uzavřel soubor K.J.Erbena SKP ze Žebráku s inscenací hry F.F. Šamberka a K. Hašlera "Podskalák". Hra, v níž dominuje výborná hudební a pěvecká složka /cena/, měla silnou diváckou odezvu. Znamé Hašlerovy písničky si zazpívalo spolu s herci i

publikum. Krom vytvoření vzácné sounáležitosti hlediště a jeviště je na inscenaci souboru ze Žebráku cenné především to, že se tak stalo uměřenými prostředky, eliminujícími schematicnost textové předlohy, sklon k vlasteneckému sentimentu a operetní podbízivost. Problémy inscenace se projevují v režijní práci Františka Lorence, ztížené tím, že sám hraje hlavní postavu hry. Dotvoření inscenace si vyžaduje přesnější výstavbu některých situací a vyhrocení jejich konfliktů, důslednější vedení méně zkušených herců a vyřešení obsazení jedné z postav hry tak, aby stejný herec nemusel hrát dvě role, což je z hlediska zvoleného inscenačního principu zavádějící. Herecky ve hře dominuje postava Saturnina Brambora Františka Lorence /cena/. Velice pěkný výkon podává Libuše Vánová v představitelce Aurélie /čestné uznání/, ale i mladá herečka Zuzana Ježková v roli Pepičky. Nelehkého partu kladného hrdiny Voraře Václava se obdivuhodně zmocnil Jan Landa /čestné uznání/. Soubor ze Žebráku získal cenu za nejlepší inscenaci přehlídky a byl nominován k účasti na národní přehlídce z Krakonošově divadelním podzimem ve Vysokém nad Jizerou.

Celková bilance v pořadí již XXII. ročníku přehlídky není téměř v ničem obdivuhodná. Do programu byly přijaty všechny inscenace venkovských souborů, doporučené jednotlivými OKS. Snad poprvé v historii přehlídky nebyla provedena jejich selekce. Přesto zůstalo pouze u čtyř představení, což je něco málo přes 50% dlouhodobého průměru. Soubory volily z hlediska žánru divácky poutavý repertoár: crazy-komedii amerického autora; známou pohádkovou hru, náležející již k české klasice; komedii s detektivní zápletkou a hru se zpěvy, předznamenanou jménem jednoho z nejslavnějších českých písničkářů. Přesto se představení konala za nevalného zájmu diváků. Jedinou světlejší výjimku lze přisoudit produkci souboru ze Žebráku. Všechny tyto skutečnosti byly zajisté podmíněny společenskými okolnostmi, za nichž inscenace vznikaly a v nichž se konala i přehlídka. Jsou pochopitelné a netřeba se nad nimi zvláště pozastavovat.

Co však nelze jednoduše přehlédnout je absence dramaturgické objevnosti a vynalézavosti, nepovažujeme-li za dramaturgický objev sice nehranou, leč velice chatrnou hru "Diamantový náhrdelník". Nejméně přehlédnutelným faktem je však absence výrazné režijní práce, svědčící o schopnosti vytvoření nosné dramaturgicko-režijní koncepce a její realizace na jevišti. Ruku v ruce s tím pak nepřítomnost odvážnějších řešení, pramenících z fantazie a zprostředkovaných tvořivostí. Tuto skutečnost doložila, tu více - tu méně, v podstatě všechna představení libické přehlídky. Navzdory tomu se objevila řada velice pěkných hereckých výkonů, svědčících o dobré herecké vybavenosti divadelních souborů. Oproti minulosti doznala proměny v pozitivním smyslu práce scénografická, a to ve všech inscenacích, buď ve scénické nebo kostýmní složce.

Lze si jen přát, aby duch tvořivosti, prokazatelný v herecké a scénografické práci, byl napříště více a více hybatelem

práce dramaturgioké a režijní. Už proto, že nároky na tomto poli nutně prudce vzrostou. O co méně o nich budou patrně napříště uvažovat vstřícné poroty přehlídek, o to více budou reflektovány diváckou obcí. A protože nezvratně platí, že nebude-li diváků, nebude ani divadla, nezbývá než vsadit na tvořivost, odvahu a fantazii a přitom nezapomenout na poctivost v přístupu, na jevištní zobrazování toho, co je pravdivé.

PhDr. Milan Strotzer

Dnešním představením souboru ze Žebráku se uzavírá letošní, již XXIII. ročník Krajské soutěžní přehlídky venkovských divadelních souborů 1990 v Libici n. Cidlinou. I když to bylo spíše jakási "minipřehlídka" - účastnili se jí ^{totiž} pouze čtyři soubory: Revnice, Dolní Kralovice, Bystřice u Benešova a Žebrák, - chtěl bych tím spíše vyslovit dík a obdiv všem organizátorům a pořadatelům, stejně jako v neposlední řadě i všem souborům, že to, že se přehlídka vůbec uskutečnila. Že se uskutečnila přes problémy všech náročných a životně významných změn v naší společnosti, kdy prožíváme vzrušivé a vskutku dramatické situace v boji o přechod ze systému totality ke svobodě a k demokracii.

A domnívám se, že můžeme při dnešním uzavírání soutěže, o ní promluvit jako o přehlídce, která přinesla právě v dnešní době řadu hodnotných podnětů. Že jakoby ostřeji nasvítla na otázky a na problémy, které před amatérskou, ale i profesionální divadelní prací, a před jejich tvůrci stojí. Nejsou to otázky právě nové, doba na ně však ostřeji vidí. Hlavní souhrnná tvůrčí témata ~~zde~~ cítím, po shlédnutí všech čtyř představení, ve třech tématických okruzích. V okruhu práce dramaturgické, v okruhu otázek práce herecké, a především pak v okruhu otázek, týkajících se práce režijní. Ve všech těchto třech okruzích, které v sobě vlastně jistým způsobem shrnují podstatnou část umělecké divadelní práce vůbec, je možné výstoupovat jak znaky kladů, tak i znaky problémů. Všechny pak souvisejí s konečným cílem smyslu divadla, tedy s realizací fiktivního dialogu hlediště-jeviště, tím se smyslem katarze a konečně s otázkou návštěvnickou vůbec.

Cílem přehlídky jistě neúí, a nikdy snad ani nebylo, nějaké samoučelné prázdné soutěžení. Jde tu především o poznávání jak problémů, tak i kladů na vlastní umělecké cestě souborů. Proto i náplň naší oboustranné diskuse při společných ~~zde~~

závěrečných sedánkách chtěla mít především charakter metodických diskusí a dialogů, s cílem ujasňovat si klady i problémy na cestě k dosažení předsevzatých ~~praktických~~ cílů. Tak ~~jsme~~ jsme také práci naší komise chápali a doufáme, že se nám toto předsevzetí alespoň částečně podařilo.

První nadhozená otázka se týkala práce dramaturgické. Náročnost na pracovníky v dramaturgii dnešní dobou prudce vzroste. A to jak u amatérů, tak profesionálů. Mnohem ostřeji vyvstane vlastní poslání dramaturga, kterým bylo, ale tím více bude, nalézat dramata a témata, která nejenom dokonale plní stránku eticko-ideového zaměření se inscenátorů, ~~mluvících s divákem~~ / což jistě platilo vždy/ ale která jsou i strhující velkou bytostně uměleckou pomocí autora, se kterou tento látku ztvárňuje. Jde tedy o díla vysoké umělecké hodnoty. Souběžně s tímto pak ~~vytváří~~ podtrženě vyvstává tvůrčí vidění a vlastní realizace inscenačního eticko-uměleckého tvořivého pochopení hry a s ním i apelativnost sdělení divákovi. Dramaturgická volba hry - v souvislosti s naším viděním a cítěním dnešního jejího poslání - to je skutečně "grund!" Jejich obejití se vymstí - ukázalo se to i v naší letošní přehlídce. Ani ^{ze} skutečně dobrá a obětavá práce pak totiž nemůže vzejít úroda. Vždyť pole, do kterého bylo zaseto semeno, je neplodné a není schopné plodit. Dobrá dramaturgie, volená s jasně souznějící ideově-etickou interpretací, to je ~~nejprve~~ první předpoklad k dobrému startu na tvorbě díla. I o tom nás přehlídka výmluvně přesvědčila.

Největší problémy přinesla práce režisérská. Je to pochopitelné: vždyť za současného stavu vývoje divadla tady začíná a svým způsobem i končí úspěšnost či neúspěšnost celé umělecké divadelní práce. Nechci v této otázce snad znovu nosit dříví do lesa. Vždyť kolikrát se na toto téma už hovořilo! Ale chci alespoň lapidárně upozornit na to nejbolestivější. V práci režisérské se stále pohybujeme, někdy blíže strážce jedné.

někdy blíže stránce druhé - mezi tím nebetýčným rozdílem mezi prostým reprodukováním autorova textu a jeho díla, a mezi jeho skutečnou tvořivou interpretací. Kde je tu perspektiva? V jediném: ve zdokonalování se, ve větší zasvěcenosti a znalostech, ve větší odvaze k osobité tvořivosti a k rozvíjení svého talentu "vidění." V tom vidím hlavní směr pro napření sil souborů! Vše je jistě podmíněno v první řadě mírou talentu, to je samozřejmé. Ale ten sám skutečně nestačí, nemá-li zázemí / a toto zázemí je velmi mnohostranné! / tedy nemá-li zázemí dostatečných znalostí, zázemí vědomé a všestranné cílevědomosti. - Náboj exegeze je zatím značně omezován. Čili: jde o náboj schopnosti osobitého, v autoru sice obsaženého, ale tvůrcem svébytně vyhmátnutého, dá se říci "nově objeveného" pohledu, získaného pomocí svébytného a neopakovatelného prostorově-uměleckého vidění, a citění. - Nestačí tedy tlumočit jen to, co v literárním díle autor dodal - je třeba pomocí rozvíjení fantazie a pomocí vlastního uměleckého zraku, vytvářet novou skutečnost; divadelní skutečnost, která pak n~~u~~ sugestivně a apelativně atakuje diváka, neboť ona ~~nemá~~ nenapodobuje, ale tvoří. Sochař Rodin říká: "Umění začíná tam, kde je materiál - přemožen Tvarem. A to platí pro všechny druhy umění. Ať se tedy režisér, silou své intuice, zmocňuje vnitřně viděné idee! Tak chápeme úkol, který je sice vskutku náročný, ale který je bytostně nutný a potřebný, a který jsem nazval "umění interpretace."

Na toto se samozřejmě pojí jako logický důsledek vysloveného, i jasná výpověď záměru všemi danými prostředky, které režisér, a s ním pak i herec má. Výpověď o charakterech postav / toto samozřejmě v zákonitostech daného, či režisérem zvoleného žánru! / výpověď o vývoji postavy a o jejích vztazích. A zase: vztazích po všech stránkách - tedy k partnerovi, k situacím, k dějovým zvratům, k prostoru, k výpovědi o konfliktech a o jejich stavbě. Sem patří i naplnění zákonů o dramatické

gradaci hry, naplňování tempa a rytmu představení. Vše pak s cílem sloužit hlavní myšlence, kterou si tvůrci zvolili a které stále a vším slouží. - Nároky na režiséra jsou skutečně maximální, ale je to pochopitelné. Vždyť především on je umělecký i myšlenkový tvůrce představení. Jemu je vše ostatní podřízeno: scéna, drams, herci, hudba, choreografie atd. Při přehlídce jsme viděli skutečně ^v/prokazatelné režijní talenty. Apeluji tímto tedy na zaměření se řešit hlavní současný úkol v amaterské práci, úkol, jak jej vidíme po skončení přehlídky: rozvíjet režijní talenty právě vysloveným směrem, k naplňování vlastního poslání umělecké práce.

Přehlídka ukázala, že soubory mají mezi sebou překvapivě pěknou řádku talentovaných herců. Není možné jmenovat jednotlivce, konečně ve společných debatách jsme o nich už mluvili.

Je to skutečně potěšitelné a velmi perspektivní. Řada otázek, které jsem vyslovil při rozboru podstat a dalších perspektiv práce režisérů, se pochopitelně týkala v mnohém, a dokonce především, ⁱ práce her ~~umělecké~~.

Přehlídka ukázala i řadu dobrých a i svébytných řešení scénografických. A zvláště pěkné příklady se pak našly v potenční vynalézavosti a ve smyslu pro funkčnost, při řešení kostymového vyžbavení jednotlivých her.

Tolik k poznatkům ze- domnívám se- zdárného průběhu přehlídky. A nyní tedy vlastní hodnocení jednotlivých představení. Byla vypracována jednotlivými členy poroty, tak jak byla rozdělena t.zv. úvodní slova.

V zahajovacím představení Krajské soutěžní přehlídky venkovských divadelních souborů 1990 v Libici n. Cidlinou se uvedl soubor Městského kult. střediska z Revnice. Pro své vyspoupení si zvolil hru populárního amerického autora konverzačních crazy-komedii Johna Patricka, "Rajčatům se letos nedaří." Jde tu o příběh populární a fantazií překypující herečky, která se ~~xx~~ hereckým entuziasmem rozhodne pro nový život: žít bez divadelní kariéry a bez věčného blázince, v klidu venkova, uprostřed "psaní pamětí a pěstování Rajčat." Tento její idealistický romar však končí, po spoustě dobrodružství a až bláznivě vtipných hříčkách, absolutním nezdarem, s téměř komickou katastrofou.

Volba je to především herecky i divácky láková. To byl také hlavní argument pro soubor při volbě této nenárodné, ale řemeslně dokonale vystavěné hříčky. Autor zde skýtá hercům /a zvláště pak herečkám! / lákové herecké příležitosti; /jde⁺⁴ o postavy svébytně odpozorované, plnokrevné, s bohatými vlastnostmi a groteskními ~~situacemi~~ rysy/, divákovi pak ^(ryt) potěšení z humorných dialogů, z vtipných postaviček a z roz dováděných hravých zápletek, bohatě nápaditých a autenticky přirozených. Souboruse naplnění těchto nabídnutých možností daří se střídavým štěstím. Představení má povětšinou svižné konverzační tempo i dobře chycené základní znaky jak figurek maloměsta, tak i obou postav "velkého světa." Běží však přeměř v neměnném tempo-rytmu, bez vymalézavé náplně jednotlivých situací. Dramaticky bohatý, komický a pestrý růst děje postrádá potřebnou gradaci, pestrost, odlišnost a svébytnost jednotlivých dějových fází a situací. Daří se více humoru ve slovním jednání, než humoru situačnímu. Jako by chybělo režijně přesné stanovení smyslu každé situace, vztahy jednotlivých postav k těmto situacím; ^{ztrácí se} vývoj těchto vztahů mezi postavami na základě vývoje celého toho skoro bláznivého příběhu, ^{nepřerývně} i vývoj vztahů postav k jednotlivým situacím. Spíše instinktivně než zákonitě se pak objevují nečekaně místa živé komediálnosti a hravé dovádivosti, / př.: hra se zlou, bláznivou sestrou, expozice dvojice drben, hra na slepou detektivku a pod./ aby stejně nečekaně zase zmizela.

Další upřesňování a stanovování celé dějové vývojové linie hry, ^{je to} odvíjí se od obrazné snahy herečky Myry

"pěstovat rajčata a psát paměti" v tichu a klidu, přes ^{blávy} růst
vtipných a autorsky vynalézavých úskalí včetně jejich fan-
taskně-bláznivých, typicky hereckých "řešení", až po dokonalou
neřešitelnost závěrečné absurdity při obvinění herečky Myry
z vraždy její, sice z fantazie zplozené, ale dokonalým herect-
vím zkonkretisované zlé bláznivé sestry - ^{to vše} dává pestrou a in-
spirativní možnost dalšího pracovního zaměření se souboru v
jeho další práci. Předpoklady herecké v souboru jsou, jak do-
kázalo pěkně podchycené základní prvoplánové vybavení jed-
notlivých postav.

Zdařilé bylo také kostymové vybavení hry. Velká
fantazie, vynalézavost a hlavně smysl pro funkčnost plně po-
sloužily smyslu postav. Méně zdařilá už byla realizace scény;
neposkytla dostatečnou možnost pro rozehrávání mizanscény plno-
krevnými situacemi; ^{scéno} ~~scéna~~ nevytvořila také to prostředí zklidň-
ující oasy pro Myru, a ani divákovi nedala možnost přesného
orientování se v prostoru.

Svat. Skopal

Druhým souborem, který se na krajské přehlídce představil, byl Divadelní soubor KZ MNV Dolní Kralovice s dramatickou pohádkou Jana Drdy "Hrátky s čertem". Můžeme pro ni hledat různé pří-
vlastky, ale jeden je nesporný. Je to hra opravdu lidová. Už i proto, že téměř půl století dovede zaujmout nejširší vrstvy divá-
ků, uchvacuje vyslovenými myšlenkami a svou nesložitou krásou, vě-
ří ve vítězství života a dobra nad krutostí, falší a přetvářkou.

Drdova dramatická prvotina vzniká v posledním období fašistické okupace a tématicky i fabulačně je napojená na nejlepší tradice naší pohádkové tvorby promlouvala a promlouvá i dnes svým by-
tostně optimistickým laděním. A ještě s nesmírným vkladem, že je možno- ba nutno- vsadit současného diváka do souvislostí, které spojují minulost s přítomností. Hra nesporně patří ke zlá-
tému pokladu naší klasiky.

Soubor se úspěšně chopil příležitosti a výborně napsané postavy nabídl velike možnosti, které byly ve velké většině využity, už i díky voleným typům v kolektivu souboru. Divák má možnost s radostí sledovat osudy lidí a lidiček a s úsměvnou pohodou i vítězství dobra, i překvapivě dobré herecké výkony celého kolek-
tivu. Inscenace si uvědomuje v celku svoji pohádkovou i člověčí atmosféru. Kostymy i masky mají svou odpovídající míru pohádk-
kové reality.

Samozřejmě, že režisér ještě nevyužil plně všech možností, kte-
ré se mu nabízely. Největší problém spočívá v řešení přestaveb deseti obrazů. Stahování opony s hudební sloužkou rozhodně neprospívá rytmu a tempu hry, naopak nezdůvodněně naruší děj, od-
vede divákovu pozornost, retarduje situace. Stejně tak nejsou & ještě přesně vypracovány charaktery některých postav, na př. poustavníka, takže divák neznalý hry se pak může vlastně už jen divit, za co je vlastně prací v mlýně trestán. Je nutno přesně-
ji vybudovat některé situace a mizanscény, na příklad Káča v předpekli, zdvojení Lucia, celý výstup okolo pekelného lože & Ká-
čou a Martinem.

Zkušený soubor i zkušený režisér se mohou zamyslet a dotáhnout i některé další záležitosti divadelní práce, jako je příkladně: Rozlišovat v situacích důležité od méně důležitého, slyšet part-
nera a reagovat na jeho text. Bylo by škoda, nepokusit se při tak dobré inscenaci o dotáhnutí na místech, o kterých i režisér ví. - Jinak za celou práci karlovického souboru, zodpovědnou a ve výsledku úspěšnou, náš dík.

Divadelní soubor JZD Bystřice u Benešova, soubor spojeného klubu pracujících při MNV, přivezl hru jugoslávského autora Zorana Božoviče: "Diamantový náhrdelník." Hru, kde se autor pokouší na niti detektivního příběhu ukázat vzájemné vztahy členů jednoho rodinného seskupení. Ale bohužel jen pokouší. Hra nemá stavbu, jasná pravidla, je sestavena z řady náhodných, nelogických a vzájemně si odporujících skutečností. Autor nedává postavám prostor k jednání, staví je do rolí vyprávěčů příběhu a moraliť.

Snad jen výhodné obsazení /5 žen a 2 muži/ bylo motivací pro zkušený, herecky vyzrálý bystřický soubor. Soubor známý svou pečlivostí, pracovitostí a odpovědností. Tentokrát ale byla jimi zvolená předloha - hlavní a nepřekonatelnou překážkou v jejich práci. I řada vyzrálých, technicky zvládnutých, poctivě odvedených hereckých výkonů nemohla přinést žádaný výsledek. Stavba hry neumožňuje vytvořit patřičné napětí, zvraty a překvapení, pro detektivní příběh tolik potřebné. Režiséru Ludvíku Němcovi ml. při jeho první režii nelze upřít schopnost vést herce v nápaditým aranžmá a v jednoduché adekvátní výpravě. Konversační tón, zkušenost herců i roztomilý a přirozený výkon mladé herečky Lindy Rollové v roli Tani jen odkrývá nedostatky textové předlohy a naplno odhaluje její plytkost.

Velká škoda vynaložené námahy a poctivosti souboru, která v žádném případě nemohla přinést adekvátní výsledek.

Vladimír Dědek.

Hodnocení ~~xxxxx~~ představení DS K.K. J.Erbena ze Zebráku.

Divadelní soubor K.J.Erbena ze Zebráku si zvolil komedii K.Hašlera a F.F.Samberka "Podskalák." A kupodivu tato mnohdy i právem kritizovaná hra pro svoji jistou schematičnost a sklony k sentimentu, našla při podání souboru ze Zebráku silnou a váckou odezvu. Za to je třeba celému souboru poděkovat.

Kde jsou klady této inscenace. - Především je to ve snaze vyhnout se nebezpečí sentimentu a operetní podbízivosti. A to se z velké většiny podařilo. Jednak se podtrhla dějová linka konfliktu barona a zedníka Saturnina, která zvláště zásluhou představitele Saturnina Františka Lorence získala na diváckých sympatiích. František Lorenc hraje svoji postavu razantně, se smyslem pro lidský rozměr; s velkou dávkou herecké zkušenosti vytváří nebojácný a samostatný charakter tak, že od prvního výstupu je jasné, komu má divák fandit. Dobrého spoluhráče nachází i v představitelce Aurelie - Libuši Váňové.

Velkou předností souboru je pak hudební a pěvecká složka inscenace, která svojí kvalitou přenáší do hlediště příjemnou a milou pohodu. Známé Hašlerovy písničky tak dotvářejí pocit divácké sounáležitosti s tímto místy sentimentálním, ale zároveň i furiantským příběhem.

Některé problémy inscenace se ukazují v režijním řešení jednotlivých dramatických situací a v nevyrovnanosti hereckých výkonů. Režisér se zřejmě příliš x spolehl na to, že herci sami vycítí dramatické vztahy, správně je vyhrotil a vystaví situaci od situace. To se daří těm zkušenějším, ostatní někdy svoji nezkušenost prozrazují prvoplánovým jednáním a popisným ilustrováním bez výraznějšího vztahu k dramatické situaci. Proto inscenace místy zapůsobí bezkonfliktností. Velkým problémem se jeví také obsazení rolí bankéře a doktora jedním hercem.

V celku lze tedy konstatovat, že Zebrácký ~~xxxxx~~ ko - lektiv odvedl dobré uměřené představení, které se nepodbízí divákovi a jehož velkou předností jsou pěvecké party. Dobře se setkává s dobou a potvrzuje to, že, i když z hlediska umělecké kvality podceňovaná hra, má pořád co říci i dnešnímu hledišti. Po dořešení některých výše uvedených problémů by výsledek mohl být ještě lepší.

Jaroslav Kodeš.

Závěr.

Závěrem bych chtěl znovu poděkovat všem, že se podařilo přehlídku úspěšně uskutečnit. A doufám, že se nám podařilo i vyslovit jak úspěchy a klady ve vaší práci, tak i dát řadu vhodných podnětů do další práce a záslužné ochotnické práce. Nechť se vyslovené otázky stanou impulsem a vyslovené klady pak odrazištěm do dalšího vašeho rozvíjení. - Věřím, že amatérské divadlo bude vždy plodně obohacovat naši kulturu.

A do této práce vám přeji za nás všechny v porotě hodně zdaru, či lépe naše "zlomte vaz." A na šťastnou brzkou shledanou!

Svat. Skopov